

ဒေါက်မြင့်စာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အရန်ထိုင်ခုံပေါ်တ
နုလုံးသား
အလင်း

စောလယ်လောကလေးပါကွာ၊
 လင်းခြင်ထိန်းချပ်ပိုင်တဲ့ပတ်ရိုနာမြိုင်ကို
 ဆာလီဆာလော့နဲ့လောကလေးလျှောက်ဆွားစောလယ်၊
 ဆိုဒီလောကလေးကပ်လှလိုစောလော့ငြော့ကပ်ပဲနေရ
 စောလယ်၊

နေပင်းစာလ်
 (ခိုင်ယောရီ-၁)

ဇနပင်းစာရင်း
(ပိုင်ဆိုင်မှု-၁)

A black and white portrait of a woman with blonde hair and bangs. She is looking directly at the camera with a serious expression. Her right hand is raised, with her fingers near her mouth. She is wearing a light-colored, possibly white, top with a ruffled collar. The background is a plain, light color.

မိုးမိုး
(မိုးမိုး-၂)

ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုကို ငနခင်းထပ်
ပငနခင်းယူခင်းပါ။ ကျွန်ုပ်ငယ်တို့အား
ထပ်ပြီး ငြိုငွယ်ပခင်းခင်းငနပယ်လိုရင်
ကျွန်ုပ်တို့မိတိုင် ဂွန်ကို ဆောင်းပယ်ပယ်။

ချီဖွဲ့
(နိုင်ယောမို-၃)

ချိတ်
(မိမိယောဂီ-၃)

ကမ္ဘာပေါ်က....

အကောင်းဆုံး...အလှဆုံး...အနူးညံ့ဆုံး...ဆိုတဲ့

အရာတစ်ချို့ဟာ

လက်နဲ့ ကိုင်တွယ်လို့မရသလို

မျက်စိနဲ့လည်း မမြင်ရဘူး....။

နုလုံးသည်းပွတ်နဲ့...ထိကြည့်မှ...ကြည့်ကြည့်မှ

ရှိနေကြောင်း သိရမယ်။

(၁)

ကွန်ပျူတာထဲက စာရင်းတွေ ကြည့်လိုက်၊ တစ်ချက်စဉ်း စားလိုက်နဲ့ နေမင်းထက်တစ်ယောက် အလုပ်ထဲ စိတ်နှစ်မျောနေမိ သည် ။ ဖခင် လွှဲပေးခဲ့သောကုမ္ပဏီမှ စာရင်းဇယားများ ..၊ ပြီးတော့ ဝါသနာပါလွန်း၍ ..မကြာခင်ကပဲ သူဝယ်ထားသော ပြည်တွင်းလိင် ဘောလုံးအသင်း၏ ကိစ္စများ စသည် ဖြင့် တစ်ရက်တစ်ရက် အနားယူ ချိန်က ရှားပါးလွန်း လှသည် ။

ခုလည်း ဘယ်နှစ်နာရီ ရှိမှန်းပင် မသိတော့။ အိမ်က ကိုယ်ပိုင် အလုပ်ခန်းထဲမှာ ညနက်သည် အထိ အလုပ်က မပြတ်နေရခြင်းဖြစ် သည် ။ တစ်ချက်သမ်းဝေလိုက်ပြီး ကွန်ပျူတာဘက် မျက်နှာမူလိုက်ရပြန် ၏။

ထိုစဉ် မွေးရှုသော ကိုယ်သင်းနံ့လေးနှင့် အတူ အိစက်နွေးထွေးသောအထိအတွေ့ကို နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ခံစားလိုက်ရပြီး စိတ်ကို ဖြေလျှော့လိုက်မိသည် ။

"မောင်...တော်တော့လေ၊ ညနက်ပြီ မောင်ရဲ့ ...အိပ်စို့ နော်"

ချစ်ဇနီးချိုလဲ့၏ မူနွဲ့သောအသံလေး။ နေမင်းထက် ပြုံးမိသွား သည်

။

တစ်ဆက်တည်း ချိုလဲ့ကိုယ်လုံးလေးကို သူ့ဘက် ဆွဲယူလိုက် ရင်း...

"ချိုလေးက တကယ်အိပ်ချင်လို့ လား"

ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း မေးလိုက်သော နေမင်းထက်စကား ကြောင့် ချို

လဲ့မျက်နှာလေး ရဲထွေးသွားကာ...

"မောင်နော်...ချိုလေးက မောင်ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ ပြောတာ၊ ဘာမှန်းကို မသိဘူး"

"ဘာမသိရမှာ လဲ...ချိုလေးသိပါတယ်ကွာ"

"အာ...မောင်နော်"

စကားပင် မဆုံးနိုင်တော့ဘဲ ချိုလဲ့နှုတ်ခမ်းလေး ပိတ်သွားရ သည် ။
နေမင်းထက်၏ မွတ်သိပ်ပြင်းပျသော အနမ်းရှည်ကြီးအောက်မှာ ဘာစကားမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့။ အလိုက်သင့် မျောပါသွားပြီးမှ ရုန်း ထွက်လိုက်ရင်း မောလျသံလေးဖြင့်...

"မောင်..နေဦးကွာ..ကဲမနေနဲ့ ၊ မောင်နားတော့မယ်ဆိုရင် လည်း တစ်ခုခု စားလိုက်ဦး၊ တစ်ညနေလုံး ဘာမှ စားသေးတာ မဟုတ် ဘူး"

"နေပါဦး ချိုလေးရာ"

ပြောရင်း နေမင်းထက်က ဆွဲပွေ့လိုက်သည် ကို ချိုလဲ့က ပြန် တွန်းထားရင်း...

"တော်ပြီ...တော်ပြီ..နောက်မှ ၊ အခု ဘာစားမှာ လဲ၊ ချိုလေးသွားပြင် လိုက်မယ်"

နေမင်းထက် သက်ပြင်းချလိုက်ကာ ချစ်ဇနီးကို ကြည့်ပြီး ပြန် ပြောလိုက်သည် ။

"ထမင်းတော့ မစားတော့ဘူး ချိုလေးရာ၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဘာအသီးအနှံ ရှိသေးလဲ၊ တစ်ခုခုပဲ လုပ်ပေးတော့"

"အင်း...ချိုလေး သွားကြည့်လိုက်မယ်"

"ဪ...ချိုလေး"

"ဘာလဲ မောင်"

လှည့်ထွက်ပြီးမှ ချိုလဲက ပြန်လှည့်ကာ မေးလိုက်သည်။ နေမင်းထက်က နှုတ်ခမ်းကို လက်နှင့် ထိပြရင်း...

"ပြီးရင်နော်..."

သူ့အပြောကြောင့် မျက်စောင်းထိုးပြီး ချိုလဲ ထွက်သွားတော့ သည်။ ညအိပ်ဝတ်စုံလေး ဝတ်ထားသောချိုလဲသည် အိမ်ထောင်သက် ခြောက်နှစ်တိုင်ပြီဖြစ်သော်လည်း ခုချိန်ထိ ဟိုးအရင်ကလိုပဲ သူသွေးဆူ လွယ်စေမည့် အလှတရားတွေ ပိုင်ဆိုင်နေသေးတာပဲဟူ၍ နေမင်း ထက် ဝီတိဖြစ်မိတော့၏။

ကွန်ပျူတာပိတ်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ သွားလိုက်သည်။ သူ့ အတွက် တာဝန်ကျေလွန်းသော ချိုလဲက စားပွဲပေါ်မှာ စားစရာ အသီး အနှံတွေကို ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ။ ပန်းသီးတစ်စိတ်ကို ယူစားလိုက်ပြီး ရေခဲသေတ္တာဖွင့်ကာ နိုင်ငံခြားဖြစ် ဝီစကီပုလင်းကို အသာထုတ်ပြီး နှစ်ပက်စာ လောက် မှန်းပြီး ခွက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

ပြီး ရေခဲတစ်တုံး အသာထည့်ကာ ခွက်ကို အနည်းငယ် လှုပ်ယမ်းပြီး တစ်ခါတည်း မော့ချလိုက်သည်။ နေမင်းထက်က အရက်သောက်လျှင် ရေရောသောက်လေ့ မရှိချေ။ ဝီစကီကို ရေရောသောက်မှတော့ သူ့အရသာကို အပြည့်အဝ ဘယ်ခံစားရတော့မှာ လဲဟု ဆိုသော နိုင်ငံခြားသားတွေရဲ့ စကားကို လက်ခံမိသည်။

ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးသွားတော့မှ နောက်တစ်ခွက် ထည့်ထားလိုက်ပြီး မသောက်သေးဘဲ အသီးတွေကို စိမ်ပြေနေပြေ ထိုင်စားနေ လို

က်၏။

ထိုအချိန် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ချုံလဲ့ပြန်လာကာ သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

"မောင်...နှစ်ခွက်ပဲနော်..တော်ပြီ"

"အင်းပါ ချုံလေးရဲ့ ၊ ဒါနဲ့ သမီးလေးရော အိပ်ပြီလား"

"အိပ်နေပြီ...ခုနက အသံကြားလိုက်ရလို့ ချုံလေးသွား ကြည့်နေတာ'

,

"ဂရုစိုက်ပါ ချုံလေးရဲ့ ၊ မောင့်မှာ က အလုပ်တွေနဲ့ နပန်းလုံးနေ ရတော့ ချုံလေးသိတဲ့ အတိုင်းပဲ"

ချုံလဲ့က အသာပြုံးလိုက်ပြီး...

"ချုံလေးသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးလေးကိုလည်း မောင် အချိန်ပေးဦးနော်၊ တော်ကြာ တစ်ပတ်နေလို့ မှ သမီးနဲ့ တစ်ရက်တောင် စကားမပြောဖြစ်တာမျိုး ဖြစ်နေဦးမယ်"

"အေးပါကွာ...မောင်နားလည်ပါတယ်"

နေမင်းထက် စကားဆုံးတော့ ချုံလဲ့က မျက်စောင်းလဲ့လဲ့ထိုး ရင်း...

"ပါးစပ်ကသာ ပြောနေတာ၊ ဒီလောက် ကုမ္ပဏီအလုပ်က များ ရတဲ့ ကြားထဲ ဘောလုံးအသင်းက ထောင်ချင်သေးတယ်..ဟွန်း"

"ဒါကတော့ ဝါသနာပါလို့ ပါ၊ မောင်ဝယ်ထားတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း အဲဒီအတွက်က ဟိုကောင်ဖြိုးဝေပဲ လုပ်ပေးနေတာလေ၊ ပြီးတော့ ဒီရာသီမှာ ခုချိန်ထိ မောင့်အသင်းက ဇယားထိပ်ဆုံးမှာ ကွ"

ဂုဏ်ယူသောလေသံဖြင့် နေမင်းထက်က ပြောလိုက်သည် ။ ချုံလဲ့က

နေမင်းထက်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လျက်...

"မောင့်အလုပ်တွေရော အဲဒီဘောလုံးအသင်းကိစ္စတွေကိုရော ချိုလေး နားမလည်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ မောင့်ကို ကူညီချင်ပေမယ့်..."

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ချိုလဲ့နှုတ်ခမ်းလေးကို လှမ်းပိတ်ပြီး နေမင်းထက်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

"ဘာတွေပြောနေတာလဲ ချိုလေးရာ၊ မောင်လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါတွေက မောင်တို့ မိသားစုနဲ့ သမီးလေးရှေ့ရေးအတွက် မောင် ကြိုးစားနေတာပါ၊ ဒါ မောင့်အလုပ်ပဲ၊ ချိုလဲ့အလုပ်က သမီးလေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ ရယ်၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေရယ်၊ ပြီးတော့..."

"မောင့်ကို ပြုစုဖို့ ဆိုပြီး ပြောဦးမှာ မဟုတ်လား"

ချိုလဲ့ရဲ့ ချစ်စရာစကားကြောင့် နေမင်းထက်က ရယ်လိုက် ပြီး...

"ဒါပေါ့ ချိုလေးရဲ့၊ မောင့်ကို ပြုစုဖို့ ယုယဖို့၊ ပြီးတော့..."

သိုင်းဖက်လာသည့် လက်ကြောင့် ချိုလေးက ခန္ဓာကိုယ်လေးတွန့်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ ။

"ဟိုးထား..ဟိုးထားဦး ဆရာ၊ စားစရာရှိတာကို စားဦး၊ ပြီးတော့ မောင့်ကို ချိုလေး ပြောစရာရှိသေးတယ်"

"ဘာများ လဲ ချိုလေးရဲ့ "

"ဪ...အရမ်းအရေးကြီးတယ်လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ နေ့လည် က မေမေ့ဆီက ဖုန်းဝင်လာတယ်၊ ဖေဖေ နေမကောင်းလို့ တဲ့ လေ"

"ဟင်...ဟုတ်လား"

"သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဖေဖေက နေပြန်ကောင်းနေပါပြီ၊ ဒါပေမ

ယ့် ချိုလေးတို့ ကို ခဏလောက် လာခဲ့ပါလားတဲ့ ၊ ဖေဖေက သူ့ မြေးကို လည်း လွမ်းနေလို့ တဲ့ "

ချိုလဲ့က မန္တလေးသူဖြစ်သည် ။ နေမင်းထက်နှင့် ယူပြီးမှ ယောင် နောက်ဆံထုံးပါဆိုသလို ရန်ကုန်မှာ လိုက်နေခြင်းဖြစ်သည် ။

ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေး ဆိုသော်လည်း တစ်ခါတစ်ခါ ဒီက သူတို့ မိသားစုက မန္တလေးကို သွားလည်လိုက်၊ ဟိုက မိဘတွေက ဒီကိုလာ လည်လိုက် ဆိုတာမျိုးတွေ ရှိ၏။ ခုတော့ မရောက်ဖြစ်တာပင် တော်တော်ကြာနေပြီ။

ခါတိုင်း ဆိုရင်တော့ ခုလို ချိုလဲ့ ပြောလာလျှင် နေမင်းထက် လိုက်ပို့လေ့ရှိသည် ။ ခုလည်း လိုက်ပို့ချင်တာပါပဲ။ သို့သော်လည်း ကိစ္စ တစ်ခုက ရှိနေသည် မို့ ပြန်မေးလိုက်မိသည် ။

"ဒါနဲ့ ချိုလေးက ဘယ်နေ့ သွားချင်တာလဲ"

"ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ မနက်ဖြန်လောက်ပေါ့၊ သမီးကျောင်းပိတ် ရက်လေးနဲ့ ခုပြီး သွားချင်လို့ "

နေမင်းထက် သက်ပြင်းအသာချမိတော့၏။

ရက်က လာတိုက်ဆိုင်နေသည် မို့ ပြောရတော့သည် ။

"ဒီလို ချိုလေးရဲ့ ၊ မောင် ခါတိုင်းလိုပဲ လိုက်ပို့ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန်ညမှာ မောင်တို့ အသင်းရဲ့ ပါတီ ရှိတယ်၊ ကိုယ် ရှိမနေရင်လည်း မကောင်းပြန်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်ထဲမှာ လည်း အသင်းသားတွေရဲ့ အပြောင်းအရွှေ့ကိစ္စတွေနဲ့ ရှုပ်နေဦးမှာ ဆိုတော့"

"အိုး...ချိုလေးနားလည်ပါတယ်၊ မောင့်ကို အတင်းအကျပ် လိုက်ပို့ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ချိုလေးတို့ ဒရိုင်ဘာနဲ့ ပဲ သွားလိုက် မယ်လေ၊

အလွန်ဆုံး တစ်ပတ်လောက်ပါပဲ"

"ဒါဆိုလည်း ဒရိုင်ဘာတွေထဲက ဦးသော်ကို ခေါ်သွား၊ လူကြီး ဆိုတော့ စိတ်ချရတယ်"

"ကောင်းသားပဲ၊ မောင်နော်...ချိုလေးမရှိဘူးဆိုပြီးတော့ ညဘက် မစားမသောက်ဘဲ အလုပ်ပဲဖိလုပ်မနေနဲ့ ဦး"

ချိုလဲ့ကို အိမ်ထောင်ကျပြီးထဲက အိမ်အကူတွေခေါ်ဖို့ ပြော သော်လည်း မိသားစုသုံးယောက်တည်းရှိသော ဒီအိမ်မှာ သူကိုယ်တိုင် ပဲ လုပ်ပေးချင်သည် ဆို၍ မခေါ်ဖြစ်ခဲ့။ ယောက်ျားစားချင်တာကို သူကိုယ်တိုင် ချက်ကျွေးချင်သည် ဟု ဆိုသည် ။ ခုလည်း နေမင်းထက် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာ မို့ စိတ်မချ ဖြစ်နေရခြင်း ဖြစ်၏။ အလုပ် လုပ်နေလျှင် ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ ဖြစ်တတ်သည့် ယောက်ျားကို စိတ်ပူ တာ သူမအလွန်မဟုတ်ပါ။

နေမင်းထက်က ချိုလဲ့အလိုကျ ပြန်ပြောလိုက်သည် ။

"စိတ်ချပါ ချိုလေးရာ၊ မောင်အလုပ်က ပြန်လာတာနဲ့ စားစရာ တွေ ဝယ် လာပြီး အလုပ်စားပွဲမှာ တင်ထားပါ့မယ်...ဟုတ်ပြီလား"

"ပြီးတော့လည်း စားဖြစ်အောင်စားဦး"

"စိတ်ချပါကွာ...ကဲ..ပြောစရာတွေ ပြီးရင်တော့ မောင် ခုန က ပြောတယ်နော်"

ပြောရင်း နေမင်းထက်က လှမ်းဖက်လိုက်ပြန်သည် ။ ကြိုသိနေသောချိုလဲ့က တိမ်းရှောင်လိုက်ပြီး ထရပ်ကာ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ပြေးတော့သည် ။

"သိသားပဲ...မောင်ဘာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာ၊ မိလည်း မိဘူး၊ ကရော်

...ကရော်"

လှည့်မကြည့်ဘဲ စသွားသော စကားသံကြောင့် နေမင်းထက် ပြုံးမိသွားသည်။ ။ အိမ်မှာ က လူပိုမရှိသည် မို့ နေရာတကာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှောင်စရာမလိုဘဲ အချစ်ကြမ်းတတ်သည့် နေမင်းထက်အကြောင်း ချိုလဲ့ သိ၍ ထပြေးခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ပြေးလည်း ချိုလဲ့ လွတ်မည်မဟုတ်ပါ။ အသဲယားအောင် စသွားခြင်းသာဖြစ်သည်။ ။

လက်ကျန်စိစကီကို မော့သောက်လိုက်ပြီး နေမင်းထက် အိပ် ခန်းထဲသို့ လိုက်ဝင်သွားလိုက်သည်။ ။ အထဲရောက်တော့ ချိုလဲ့က ကုတင် ကြီး၏ တစ်ဖက်စွန်းမှာ အိပ်ပျော်နေသော သမီးလေး နေရီချိုဘက်ကို မျက်လုံးစွေပြရင်း ပါးစပ်ကလည်း ရှူးတိုးတိုးဟု ဟန်လုပ်ပြသည်။ ။

နေမင်းထက် စိတ်ထဲမှာ ကျလိကျလိ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ ချိုလဲ့ သူ့ကို 'စ' နေတာပဲဟု တွေးလိုက်ကာ...

"ချိုလေးနော်...မောင့်ကို လူလည်လာမလုပ်နဲ့ "

ပြောရင်း ကုတင်ပေါ်တက်ကာ ချိုလဲ့ကို သိုင်းဖက်ပြီး လှဲချ လိုက်သည်။ ။ နေမင်းထက်၏ ပြင်းပြသောအနမ်းတွေအောက်မှာ ချိုလဲ့ လူးလွန့်ရင်း...

"ခဏလေး မောင်ရာ၊ ခုနက သမီးလေး တကယ်လှုပ်လာလို့ ၊ အာ..မောင်..မောင်ရာ.."

ဘာပြောပြော နေမင်းထက် အလျှော့မပေးတော့ချေ။ ညအိပ် ဝတ်စုံအောက်မှ အထိအတွေ့တွေက သူ့ကို သွေးဆူလာခဲ့ပြီ။

ပို၍ တင်းကျပ်စွာ ဖက်လိုက်ပြီး ချိုလဲ့နှုတ်ခမ်းပေါ် ခြွေနေ သော အ

နမ်းတွေက တဖြည်းဖြည်း အားကောင်းလာကာ ဖြူဝင်းသော လည်တိုင်
လေးဆီသို့ မြွေတစ်ကောင်လို ရစ်ပစ်ရွေ့လျားသွားပြန်သည်။ ။

ချိုလဲ့လည်း တစ်ကိုယ်လုံး လူးလွန့်လှိုက်မောကာ အလိုက်သင့် နေ
ပေးလိုက်သည်။ ။ ပြောမရသည့် မောင့်ကို ထပ်လည်း မပြောချင် တော့။
မောင့်ရဲ့ အနမ်းနဲ့ အထိအတွေ့တွေကို အရင်လိုပဲ မရိုးနိုင်၊ မျောပါသွားရ
ပြန်ပြီ။

အချစ်ရဲ့ ဥယျာဉ်ထဲကို နှစ်ဦးသား အလိုတူ လျှောက်နေကြစဉ် မှာ ပဲ

...

"မေမေ...မေမေ"

သမီးလေးခေါ်သံကြောင့် ဆတ်ကနဲ အသိဝင်ကာ နှစ်ယောက် စလုံး
လူချင်း ခွာလိုက်ကြ၏။ ချိုလဲ့က အင်္ကျီတွေ ဆွဲဆန့်ကာ သမီးလေး ဘက်
ကို အမြန်လှည့်လိုက်ပြီး...

"အေး...မေမေရှိတယ်၊ သမီးလေး အိပ်အိပ်"

သမီးကို ပြန်ချော့သိပ်နေတုန်းမှာ ပင် ဘေးမှ နေမင်းထက်၏
သက်ပြင်းကြမ်းကြမ်းချသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

အင်း...သမီးကို ချော့ပြီးမှ ပဲ မောင့်ကို ပြန်ချော့ရတော့မှာ ပဲ။

တွေးရင်း ပြုံးမိသွားသည်။ ။ ခဏနေတော့ သမီးလေး ပြန်အိပ် ပျော်
သွား၍ နေမင်းထက်ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်တော့ စိတ်ရှည်လက် ရှည်ပင်
စောင့်နေသည် ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ချိုလဲ့က အနားထပ်တိုးလိုက်ပြီး...

"မောင်...နဲ့နဲ့စိတ်ရှုပ်သွားတာလား"

နေမင်းထက်က ခေါင်းခါပြရင်း...

"မဟုတ်ပါဘူး...မောင်စဉ်းစားနေတာက သမီးကို အိပ်ယာ ခွဲအိပ်တတ်အောင် အလေ့အကျင့် လုပ်ပေးရတော့မယ်လို့ ပါ"

"ဟွန်း...အပြောကောင်း"

စကားအဆုံးမှာ တော့ နေမင်းထက် လက်တွေက ချုံလဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်လေးကို ဆွဲယူလိုက်ပြန်သည် ။ ဒီတစ်ခါတော့ အိပ်မောကျနေပြီ ဖြစ်သော သမီးလေးဘက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ချုံလဲ့လည်း မျက်စိလေး မှိတ်ထားလိုက်ပါတော့၏။

*

အချိန်ဆိုတာ.....
စောင့်နေသူထံ လာပုံနှေးတယ်၊
ကြောက်နေသူထံ လာပုံမြန်တယ်။

အချိန်ဆိုတာ.....
ပူပင်သူထံ လာပုံနှေးတယ်၊
ပျော်ရွှင်သူထံ လာပုံမြန်တယ်။

အချိန်ဆိုတာ.....
ချစ်သူတွေဆီကျတော့.....
အဆုံးအစမဲ့စွာ ဖြတ်သန်းရောက်ရှိလာတယ်။

(၂)

မနက်ပိုင်းမှာ ကုမ္ပဏီသို့ ဖြိုးဝေရောက်ချိန်လောက် မှန်းပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ။ ချုံလဲ့တို့ သားအမိ မန္တလေးသို့ သွားရန် စိတ်ချရ သော ဒရိုင်ဘာဦးသော်ကို ခေါ်ချင်၍ ဖြစ်သည်။ ။

ဖြိုးဝေနှင့် တန်းတွေ့ပါသည်။ ။ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့ ဖြိုးဝေက...

"အေး...ငါလွှတ်လိုက်မယ်လေ၊ ကားကတော့ မင်းအိမ်က ကားနဲ့ ပဲ သွားမှာ လား။"

"အေး..ဟုတ်တယ်"

အိမ်မှာ က အရေးကိစ္စ ပေါ်လာလျှင် ခရီးသွားဖို့ အတွက် ကား တစ်စီး အသင့်ရှိအောင် နေမင်းထက် စီစဉ်ထားသည်။ ။ အမှန်တော့ ဒါကလည်း ချုံလဲ့အတွက်ပဲဖြစ်သည်။ ။ ခုလို သွားစရာ လာစရာကိစ္စက အချိန်မရွေး ပေါ်လာနိုင်သည်။ ပဲ။ အဲဒီခါမျိုးမှာ ကုမ္ပဏီက ကိုယ်စိတ်ချ ရသော ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရုံသာ။

"ဒါဆိုရင် မင်း ရုံးလာဖို့ နောက်ကျမှာ ပေါ့။"

"အေးကွာ...နည်းနည်းပါးပါးပေါ့၊ ဒီမှာ ချုံလေးက ခရီးသွား မယ့် ဟာကို ငါ့အတွက် ချက်ပြုတ်ပေးနေသေးလို့ ပြောနေရသေးတယ်။"

ဖြိုးဝေက သဘောကျသလို ရယ်လိုက်ပြီမှ ...

"မင်းမိန်းမကတော့ စံပါပဲကွာ၊ မင်းအတွက်ကတော့ အမေ တစ်

ယောက်လိုပါပဲ၊ ဪ...နေမင်းထက်၊ မချိုလဲ့ကို ငါကလည်း နှုတ်ဆက်
တယ်လို့ ပြောပေးပါကွာ"

"အေး..အေးပါ"

ပြောပြီး ဖြိုးဝေက ဖုန်းချသွားသည် ။ နေမင်းထက်လည်း ဖုန်း
ပိတ်ပြီး ချိုလဲ့ရှိနေသည့် ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွားလိုက်သည် ။

ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေသောချိုလဲ့ကို သမီးလေး နေရီချိုက ခုံမှာ
ထိုင်ရင်း တတွတ်တွတ် မေးနေသံကို အရင်ကြားလိုက်ရ၏။

"မေမေ...အဲဒါတွေက သမီးတို့ လမ်းမှာ စားဖို့ ယူသွားမှာ လားဟင်"

"ဒါပေါ့ သမီးရဲ့ ၊ မေမေတို့ လည်း ယူသွားမယ်၊ ဒီမှာ ဖေဖေ စားဖို့
လည်း ချန်ထားခဲ့မှာ လေ"

"ဖေဖေက ဘာဖြစ်လို့ သမီးတို့ နဲ့ အတူတူ မလိုက်တာလဲ မေမေ"

"ဪ...ဖေဖေအလုပ်တွေ ရှုပ်နေလို့ ပေါ့ သမီးရဲ့ "

နေမင်းထက် ရပ်ကြည့်ရင်း ပြုံးမိတော့သည် ။ စကားတတ်လှ လွန်း
သော တစ်တန်းကျောင်းသူ သမီးရဲ့ အမေးကို ချိုလဲ့ခမျာ အလုပ် လုပ်ရ
င်း ဖြေနေရသည် ။

နေမင်းထက်က သမီးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

"မေမေ့ကို ဘာတွေမေးနေတာလဲ သမီးရဲ့ "

သမီးက နေမင်းထက်ကို မဖြေသေးဘဲ နှုတ်ခမ်းလေး ချက် ချင်းစု
လိုက်ကာ...

"ဖေဖေက ဘာဖြစ်လို့ သမီးတို့ နဲ့ မလိုက်တာလဲ"

"ဖေဖေမှာ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေလို့ ပါ သမီးရယ်"

"ဘာလဲ...ဖေဖေက ဖိုးဖိုးကို မချစ်လို့ လား"

သမီးစကားကြောင့် ချိုလဲက လှည့်ပြီး မျက်ခုံးပင့်ပြသည် ။ နေမင်း ထက်က သမီးခေါင်းကလေးကို ခပ်ဖွဖွ ပွတ်လိုက်ပြီး...

"မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ဖိုးဖိုးရောဖွားဖွားရော ဖေဖေက ချစ်ပါတယ်၊ ဖေဖေ တကယ်အလုပ်များ နေလို့ ပါ၊ နောက်တစ်ခေါက် ဆိုရင် ဖေဖေ လိုက်ခဲ့မှာ ပါ၊ ပြီတော့ ဒီနှစ် စာမေးပွဲအောင်ရင် ဖေဖေ သမီးလိုချင်တာ ဝယ်ပေးမယ်နော်"

"တကယ်လား"

လက်ညှိုးကလေး ထောင်ပြီး မေးနေသောသမီးကို ကြည့်ပြီး နေမင်း ထက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည် ။

သမီးက သူ့အမေ ချိုလဲကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး နေမင်း ထက်ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး...

"တကယ်နော်...ဒါဆိုရင် သမီးစာမေးပွဲအောင်ရင် ဟမ်း စတားကောင်လေး ဝယ်ပေး၊ သမီးမွေးချင်တယ်"

"ဟင်..ဪ...သမီးလေး၊ အေးပါ သမီးရယ်"

ပြောရင်း ချိုလဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ချိုလဲက ဘယ်လိုလဲ ဟူသော ဟန်အမူအရာဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြသည် ။ နေမင်းထက်မှာ သမီးကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းသာ ကြိတ်ချမိတော့၏။ အမှန်တော့ ဒီလို အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်လေးကို သူ မဝယ်ပေးချင်လို့ မဟုတ်ပါ။ ချစ်ရသော သမီးလေးအတွက် အကောင်တစ်ရာတစ်ထောင်မက ဝယ်ပေးချင်ပါသည် ။ သို့သော်လည်း ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် နေမင်းထက်က တိရစ္ဆာန် ချစ်တတ်သူ မဟုတ်သလို ဒီလိုတိရစ္ဆာန်တွေဆီက ရောဂါတစ်ခုခု သမီးကို

ကူးစက်မိမှာ စိုးသည် ။ ဒါကြောင့် လည်း သမီးအရင် ပူဆာတုန်းကလည်း လှည့်ပတ်ပြီး ငြင်းခဲ့၏။ ခုတော့ သမီးက တောင်းဆိုလာပြန်ပြီ။ ဒီတစ်ခါ တော့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဝယ်ပေးလိုက်တော့မယ်ဟု တွေးရင်း...

"အေးပါ သမီးရယ်၊ ဖေဖေ ကတိပေးပါတယ်"

သမီးက ဟေးဟု ဝမ်းသာအားရ အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်သွား၏။ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်တော့မှ ချိုလဲ့က ပြောလာသည်။ ။

"မောင့်စကားနဲ့ မောင်နော်...သမီးက မောင့်စကားကို မှတ် ထားလိမ့်မယ်"

"ဒီတစ်ခါတော့ ဝယ်ပေးလိုက်ပါ့မယ် ချိုလေးရယ်"

ချိုလဲ့က ပြုံးပြီး ပြန်ကြည့်သည်။ ။ ပြီး သူ့အတွက် လုပ်ထား သောဟင်းတွေကို နေရာနှင့် ပြသပြီး စားဖြစ်အောင်စားဖို့ တတွတ် တွတ် မှာနေပြန်သည်။ ။

အားလုံးပြီးသွားတော့မှ နေမင်းထက်ပါးကို လာနမ်းပြီး...

"ချိုလေး နေ့တိုင်း ဖုန်းဆက်မယ်နော်၊ မှာ တာတွေလည်း မမေ့ နဲ့ဦး၊ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာ စိတ်တော့ မချချင်ဘူး"

"စိတ်ချပါ ချိုလေးရာ၊ ချိုလေး ခရီးသွားနေပေမယ့်လည်း အိမ် မှာ ချိုလေးရှိနေတဲ့ အတိုင်း မောင်နေမှာ ပါ"

ပြောရင်း ချိုလဲ့ကို ပြန်ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး တစ်ပတ်စာအနမ်းတွေ ကြိုခြွေလိုက်ပါသည်။ ။ ချိုလဲ့က အလိုက်သင့်လေး နေပေးပြီးမှ ...

"ကဲ...မောင် အိမ်ရှေ့သွားရအောင်၊ ခဏနေရင် ဦးသော် ရောက်

တော့မယ်ထင်တယ်"

အိမ်ရှေ့မှာ စောင့်ပြီး သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ဦးသော် ရောက်လာ ပြီး ရိုထောင်ထဲမှ ကားကို အရင်သွားစစ်ဆေးနေသည်။ ဦးသော်နဲ့ က ဟိုးအရင်ကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့ရသည် မို့ ကားနှင့် ပတ်သက်တာရော ဒီဘက်လူမှုရေးအပိုင်းမှာ ပါ ယုံကြည်စိတ်ချရပါသည်။

ခရီးမထွက်ခင် ချုံလဲ့နှင့် သမီးက နေမင်းထက်ကို ကန်တော့ ကြသည်။ မျက်စိရှေ့က ပျောက်သွားသည့် ကားလေးကို ကြည့်ရင်း အိမ်ထဲမှ တိတ်ဆိတ်မှုနှင့် အတူ ခြောက်သွေ့သွားသလို ခံစားလိုက်ရ သည်။

အင်း...ခုမှ ထွက်သွားတာကို ငါ့မှာ ခုပဲ သတိရနေပြန်ပြီ။

ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်တွေးရင်း ပြုံးမိတော့၏။ အိမ်မှာ နေရင် ပိုလွမ်းနေရဦးမယ်ဟု ဆက်တွေးလိုက်ပြီး ကုမ္ပဏီသွားရန် ပြင်ဆင်လိုက် သည်။

ချုံလေး မှာ ခဲ့ပေမယ့် ဒီည ပါတီပွဲရှိတော့ အိမ်ပြန်နောက်ကျ ဦးမှာ ပါပဲ။

ကုမ္ပဏီ ရောက်တော့ ဖြိုးဝေကို လှမ်းရှာကြည့်သေးသည်။ မတွေ့ရသေး။ နီးစပ်ရာဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို ဖြိုးဝေလာရင် အထဲကို လွှတ်လိုက်ပါဟု မှာ ထားခဲ့ပြီ ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားလိုက်သည်။

ဒီမနက်ပိုင်း လုပ်စရာရှိတာလေးတွေကို လက်(ပ်)တော့ ဖွင့်ပြီး အရင်ကြည့်နေလိုက်၏။ ကုမ္ပဏီက ဒီနေ့အထိ အခြေအနေတိုးတက်အောင်မြင်ပါသည်။ သူငယ်ချင်းဖြိုးဝေကလည်း သူ့အပေါ် သစ္စာရှိရှိ ကူညီပြီး လုပ်ပေးနေခြင်းကြောင့် လည်း ဖြစ်၏။ ဖြိုးဝေအပေါ် ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်လို မဟုတ်ဘဲ သူငယ်ချင်း လူယုံတစ်ယောက်အဖြစ် နေမင်းထက်က တန်ဖိုးထားသည်။ ဘယ်ကိစ္စမဆို နေမင်းထက် မရှိ

လျှင် မအားလျှင် ဖြိုးဝေကသာ ဆုံးဖြတ်ဆောင်ရွက်ရသည် ပဲ။ ဒီကုမ္ပဏီ မှာ နေမင်းထက်ပြီးလျှင် ဖြိုးဝေက အကြီးဆုံးလို ဖြစ်နေသည် ။

ဒါကြောင့် လည်း ဒီကုမ္ပဏီ ပိုပြီးတိုးတက်အောင်မြင်လာတော့ ကျောင်းတက်စဉ်က သူတို့ နှစ်ယောက် မက်ခဲ့ဖူးတဲ့ အိပ်မက်အတိုင်း ဒီ နေ့ဒီအချိန်မှာ ဘောလုံးအသင်းတစ်သင်းကို ဝယ်ယူနိုင်ခဲ့ပြီ။ နှစ် ယောက်စလုံး ဝါသနာအိုးတွေပီပီ သူများ ပွဲစဉ်တွေ ကြည့်ရတာကိုပင် အားမ ရနိုင်ဘဲ ကိုယ်ပိုင်အသင်းထောင်ပြီး ကိုယ့်အသင်းကပေးသော စိတ်လှုပ် ရှားမှုမျိုးကို ရင်ခုန်ချင်တာမျိုးဖြစ်သည် ။ လက်ရှိအနေအထား မှာ လည်း ကိုယ့်အသင်းက ဇယားထိပ်ဆုံးမှာ ရပ်တည်နေတော့ သူတို့ အတွက် ဂုဏ်ယူစရာပါပဲ။

ထိုအောင်မြင်မှုတွေကြောင့် လည်း ဒီညမှာ ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်း တွေ နှင့် ဘောလုံးအသင်းသားတွေကို ရင်းနှီးပြီး ပျော်ရွှင်စေရအောင် ပါတီပွဲ လုပ်ပေးခြင်းဖြစ်သည် ။

ထိုင်စဉ်းစားနေတုန်း ဖြိုးဝေ ဝင်လာ၍ အတွေးစက ပြတ်သွား ရသ ည် ။ ဖြိုးဝေက သူ့ရှေ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ သက်တောင့်သက်သာ ဝင် ထိုင်ရင်း စပြောလာ၏။

"မင်းထက်...မင်း ငါ့ကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့ "

ဖြိုးဝေက နေမင်းထက်ကို ကျောင်းတုန်းကလိုပဲ မင်းထက်ဟု ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်လေ့ရှိသည် ။ နေမင်းထက်က ရယ်ပြလိုက်ပြီး...

"ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ဖြိုးဝေရာ၊ တစ်ရက်တစ်ရက် အလုပ် ကိစ္စ တွေနဲ့ ဆိုတော့ မင်းနဲ့ ငါ အေးအေးဆေးဆေး စကားမပြောဖြစ်လို့ ပါ၊ ခု ရော ဘာအရေးကြီးကိစ္စ ကျန်သေးလဲ"

တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ပြုံးဝေက...

"အင်း...အရမ်းအရေးကြီးတာမျိုးတော့ မရှိပါဘူး၊ မင်းပြော တာလဲ ဟုတ်သား မင်းထက်ရ၊ မင်းနဲ့ ငါ ဆုံပြီး မသောက်ဖြစ်တာတောင် ကြာပြီ"

"ငါလည်း အဲ့ဒါပြောမလို့ ပဲ၊ မင်းက လူလွတ်ဆိုတော့ ကိစ္စမရှိ ဘူး လေ၊ ငါ့မှာ က ချီလေးတို့ ရှိနေတော့ အချိန်ပေးရသေးတယ်၊ ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်တော့ ဆုံဖြစ်မှာ ပါ"

စကားဆုံးတော့ သဘောကျသလို ပြုံးဝေက တဟားဟား ရယ် လိုက်သေးသည် ။ ပြီးမှ နေမင်းထက်ကို ကြည့်ပြီး...

"ဪ...ဪ...မင်းက မချီလဲ့တို့ ခရီးသွားတုန်း ငါနဲ့ တွဲပြီး လူပျိုလုပ်ချင်တာပေါ့...ဟုတ်လား၊ အခွင့်အရေး ရတာနဲ့ ကဲချင်နေပြီထင်တယ်"

နေမင်းထက်က ပြုံးဝေအပြောကြောင့် ရှက်ပြီး၊ပြီးလိုက်ပြီး..

"အဲဒီလို သဘောလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ မင်းကလည်း ၊ ငါ့ကိုတော့ လာပြောနေတယ်၊ မင်းရော ဘာထူးလဲ၊ ခုလို လွတ်လွတ်လပ် လပ် နေချင်လို့ မိုးမိုးကို မယူသေးတာ မဟုတ်လား"

"ထားပါတော့ကွာ...ထားပါတော့"

ပြောရင်း နှစ်ယောက်သား ကျောင်းတုန်းကလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်မိကြသည် ။ ပြုံးဝေဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ပြောရင် ပြောစရာပါပဲ။ နေမင်းထက်နှင့် ချီလဲ့တို့ မကြိုက်ခင်ကပင် သူနှင့် မိုးမိုးတို့ ကြိုက်နေကြပြီး ခုချိန်မှာ နေမင်းထက်က သမီးတစ်ယောက် ရကာ ကျောင်းပင်တက် နေပြီ။ သူတို့ က ခုထိ လက်မထပ်ဖြစ်သေး။ နှစ်ဖက်စလုံး အစစ အရာရာ အဆင်ပြေကြပေမယ့် ဘာကြောင့် မှန်းမသိ ဒီအတို

င်း နေနေ ကြသည် ။ နေမင်းထက်က အကုန်ကျခံပြီး မင်္ဂလာဆောင်ပေး
မည်ဟု ပြောလျှင်တောင် ဖြိုးဝေ ရယ်မောပြီး ပြောလေ့ရှိသည် ။

"နေပါစေကွာ...ဒီအတိုင်း နေရတာ ပိုအရသာရှိတယ်ကွ"

သူ အရသာရှိတယ်ဆိုတော့လည်း နောက်ပိုင်းမှာ နေမင်း ထက် မ
တိုက်တွန်းတော့ပါ။ ခုလည်း ဟိုအကြောင်းဒီအကြောင်းတွေ ပြောကြရ
င်း ဘောလုံးဘက်ကို စိတ်က ရောက်သွားကြပြန်သည် ။ နှစ်ယောက်
သား ဝါသနာပါလှသည် မို့ ကိုယ်ပိုင်အသင်းတောင် တည် ထောင်ထား
သည် ကိုး။

"ဒါနဲ့ ညနေ ပါတီပွဲကို မင်း တန်းလာမှာ လား"

ရုံးက တန်းလာမှာ လားဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည် ။ နေမင်းထက် က
ကိုယ့်အဝတ်အစားကို ပြန်ကြည့်ရင်း...

"မင်းပဲ တခြားအသင်းက လူကြီးတွေ ပြီးတော့ ဘောလုံး ဂျာနယ်က
တာဝန်ရှိတဲ့ လူတွေကို ဖိတ်ထားတယ်ဆို"

"အေးလေ...အဲဒါနဲ့ မင်း တန်းလာမလာတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

"ဟကောင်ရ...မင်းနဲ့ ငါက ခု ဒီအသင်းကို ဝယ်ထားတဲ့ ပိုင်ရှင်အသ
စ်တွေလေ၊ အသင်းကလည်း လက်ရှိအအောင်မြင်ဆုံး အသင်း၊ ငါတို့ က
လည်း အောင်မြင်နေတဲ့ အသင်းပိုင်ရှင်တွေဆိုတော့ လူအမြင်ကောင်း
အောင် ရွှင်းရမှာ ပေါ့ကွ"

ဖြိုးဝေက တဟားဟား ထပ်ရယ်ပြန်သည် ။

"လုပ်ပါကွာ...လုပ်ပါ၊ ငါ့လို လူပျိုတောင် သတိမရဘူး၊ သိပ်လည်း
လုပ်မလာနဲ့ ဦး၊ မင်းကို ခိုက်ပြီး လူပျိုမှတ်လို့ တစ်ယောက် ယောက်က
ဆွဲစိသွားဦးမယ်"

"ဒါဆိုလည်း လာထားပေါ့ကွာ"

ရယ်သလိုမောသလိုနှင့် နေမင်းထက်က ရွတ်နောက်နောက် ပြောလိုက်သည်။ ။ တကယ်လည်း ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မပါဘဲ ကျောင်း တုန်းက လို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ပြောရင်း ဖြိုးဝေက တစ်ခုခုကို သတိရဟန်ဖြင့် ပြောလာ သည် ။

"ဪ...နေဦးကွ၊ ငါတို့ ပါတီပွဲကို ခု ဂျာနယ်လောကမှာ တရှိန်ထိုး အောင်မြင်နေတဲ့ နယူးကလပ်(NEW Club)ဂျာနယ်ကလည်း သတင်း လာယူမယ်တဲ့ "

"ဒါများကွာ...ဒီလိုပွဲမှာ ဘောလုံးဂျာနယ်ကလူတွေ လာ တာ..ဘာဆန်းလို့လဲ"

စကားအဆုံးမှာ ဖြိုးဝေက ခေါင်းခါလိုက်ရင်း...

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီဂျာနယ်က နည်း နည်း ထူးခြားတယ်ကွ"

"ဘာလဲ...ခန့်မှန်းတွေ အရမ်းမှန်လို့ လား"

"အကောင်းပြောတာပါကွာ..ငါသိထားတာက အဲ့ဒီဂျာနယ် ကို ဦးဆောင်ကိုင်တွယ်နေတာ အမျိုးသမီးကွ၊ ပြီးတော့ ဒီ လောကမှာ အမျိုးသမီး ဦးဆောင်ပြီး သူ့ရဲ့ လိုင်းအပ်အောက်မှာ ဒီလို ဂျာနယ် အောင်မြင်နေတာကြောင့် ဂျာနယ်ထက် သူက ပိုနာမည်ကြီးနေတာ"

နေမင်းထက်က မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပင့်ပြလိုက်သည် ။

"ဟုတ်လား...ငါတောင် မသိသေးဘူး"

ဖြိုးဝေက ပခုံးပြန်တွန့်ပြရင်း...

"ငါလည်း သိရတာ မကြာသေးဘူး၊ လူလည်း မမြင်ဖူးသေးပါ ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီညမှာ အဲဒီအမျိုးသမီးကိုယ်တိုင် လာမယ်လို့ ကြား တယ်၊ လာရင်တော့ မင်းတွေ့ရမှာ ပါ..."

"လာရင်တော့ တွေ့ပြီပေါ့ကွာ...မင်းကလည်း "

ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်သည့် စကားကို ဖြိုးဝေက...

"အေးပါ...လာရင်တော့ တွေ့မှာ ပါ၊ တစ်ခုထပ်ထူးခြားတာ က အဲဒီ အမျိုးသမီးဟာ အောင်မြင်သလောက် လှတယ်၊ ခေတ်မီတယ်၊ ပြီးတော့ ငါတို့ ထက်တောင် ငယ်သေးတယ်လို့ ကြားတယ်"

"ဟေ...ဟုတ်လား၊ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ"

အံ့ဩဟန် ပြလိုက်သော နေမင်းထက်ကို ဖြိုးဝေက ခပ်တည် တည် ထပ်ပြောလိုက်သည် ။

"ဟုတ်တယ်...ငါလည်း စိတ်ဝင်စားမိတာပဲ၊ သူ့နာမည်က ဘာလဲ၊ ဪ...မိုးမခတဲ့ "

"မိုးမခတဲ့ လား"

နေမင်းထက် ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်မိလိုက်သည် ။

*

ငါ့ကို...ရှုံးအောင်

မာယာတွေနဲ့...

ပြုစားဖို့မလိုပါဘူး

မိန်းကလေးရယ်...

မင်းကို...စတွေ့ကတည်းက

ငါ...ရှုံးသွပ်ပြီးသားမို့ပါ။

(၃)

အပြင်မှာ အမှောင်ရိပ် စွန်းပေနေပြီဖြစ်သော်လည်း ပါတီပွဲ ကျင်းပ ရာ ဟိုတယ်ခန်းမထဲမှာ တော့ မီးရောင်စုံများ ဖြင့် လင်းလက် ဝေဆာလျက် ရှိနေသည်။ နေမင်းထက်က အနည်းငယ် နောက်ကျပြီးမှ ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ သူရောက်သွားတော့ ဖိတ်ထားသော ဧည့်သည် များ ပင် စုံနေပြီ။

နေမင်းထက်ကို မြင်တော့ ဖြိုးဝေက အနားကပ် လာပြီး စုန် ချည်ဆန်ချည် ကြည့်ကာ...

"အင်း...ဝတ်ထားစားထားတာတော့ လန်းနေတာပဲ၊ ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေတာပဲကွာ"

"ငါလား...အဲဒါ ဟစ်တလာစတိုင်လေ"

"ဘာ.."

ရယ်ကျဲကျဲ ဖြေလိုက်သောစကားကြောင့် ဖြိုးဝေမျှာ အူတူတူ ဖြစ်သွားသည်။ နေမင်းထက်ကပဲ ရယ်လက်စနှင့် ...

"အလကား နောက်တာပါကွာ၊ ဟစ်တလာက အခမ်းအနား တွေ သွားရင် တမင်နောက်ကျပြီးမှ သွားတာကွာ၊ လူတွေ စိတ်ဝင်စား အောင် တဲ့ လေ၊ အဲဒါလေးကို သတိရသွားလို့ ပါ"

"ဘာများ လဲလို့ ကွာ..ဟေ့ကောင်..ဒီညတော့ အေးအေး ဆေးဆေးမှ ပြန်နော်"

"အေးပါကွ"

နှစ်ယောက်သား ဧည့်သည် တွေကို လိုက်နှုတ်ဆက်လိုက် သည် ။
အများ စုကတော့ သူတို့လို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ခုလို ဘောလုံး အသင်း
တည်ထောင်နိုင်တာကို ချီးကျူးစကားတွေ ပြောကြသည် ပေါ့။

နေမင်းထက်လည်း ဘောလုံးအသင်းသားတွေကို သွားတွေ့ပြီး
ဒီပွဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ကြရန်၊ ဖိစီးမှုတွေ မထားကြရန် ပြော
လိုက်သည် ။ နောက်တစ်ပွဲ ကန်ရဖို့ ကလည်း သုံးရက်တောင် လိုနေ
သေးသည် ပဲ။

ခဏနေတော့ ငြီးစိစိ ဖြစ်လာ၍ 'ဘား' သို့ သွားပြီး နည်းနည်း သော
က်ရန် စိတ်ကူးမိသည် ။ ပါတီကျင်းပရာခန်းမထဲတွင် ကိုယ်ကြိုက် ရာ
သောက်နိုင်ရန် မျိုးစုံရသော 'ဘား' တစ်ခုစီစဉ်ပေးထားသည် ။

ဖြိုးဝေကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဧည့်သည် တချို့နှင့် စကား
ကောင်းနေ၍ တစ်ယောက်တည်းပဲ ထွက်လာခဲ့သည် ။

'ဘား' ရှေ့ရောက်တော့ အပြင်းမသောက်ချင်သေး၍ 'ကော့ တေး'
တစ်ခွက်ပဲ အရင်မှာ လိုက်သည် ။ 'ဘား' ကိုင်သောတစ်ယောက် က ရပြီ
ဆရာဟု ပြောသော်လည်း မယူဖြစ်သေးဘဲ ပျော်ရွှင်နေကြ သော ပါတီပွဲ
တက်လာသည့် လူများကို ကြည့်ပြီး ကြည်နူးနေမိသည် ။

ဘောလုံးဂျာနယ်မှ သတင်းထောက်တွေကလည်း ဘောလုံး သမား
တွေကို မေးလိုက်၊ အသင်း၏ ပိုင်ရှင်အမည်ခံထားသော ဖြိုးဝေ ကို အင်
တာဗျူးလိုက် လုပ်နေကြသည် ။ အဲ့ဒီလိုမေးခွန်းတွေ မဖြေချင် ၍ လည်း
နေမင်းထက်က ဖြိုးဝေကို ရှေ့တင်ထားခြင်းဖြစ်သည် ။

တွေးရင်းနှင့် လှည့်ပြီး..ကော့တေးခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်စဉ် မှာ ပဲ...

"ဟင်"

နေမင်းထက် ကြောင်သွားရသည်။ သူလှမ်းယူလိုက်သောခွက် ကို လက်ဖြူဖြူလေးတစ်ဖက်က ဆတ်ကနဲ လှမ်းယူသွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဘာလဲဟ...ငါမှာ ထားတဲ့ ဟာကို။

စိတ်ထဲ တင်းကနဲ ဖြစ်သွားပြီး ခွက်ကို ယူသွားသောလူကို လှည့်ကြည့်မိသည်။

ဟား...

စိတ်ထဲက 'တ' မိလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ စိတ်ဆိုးပြီး မပြောရက်နိုင်လောက်အောင်ပင် ကျော့ရှင်းလှပသူလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းကလေးကတော့ နေမင်းထက်ကို ဘေးနားမှာ ရှိသည် ဟု ပင်မထင်မှတ်ဘဲ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးဖြင့် 'ကျော့တေး' ခွက်ကို လှပ ငြိသာစွာ စုပ်သောက်နေသည်။

နေမင်းထက်လည်း စိတ်ထဲမှာ ခုနကလို တင်းမာမှုတွေ မရှိတော့ဘဲ ကျလိကျလိ ဖြစ်သွားသည် မို့ ခပ်တည်တည် လှမ်းပြောလိုက် သည်။

"ဟေ့...မင်းသောက်နေတာ ကိုယ့်ခွက်ကွ"

မိန်းကလေးက ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီး မျက်လုံးလေး တွန့်ချိုးသွားရင်း...

"ကျွန်မကို ပြောနေတာလား"

"ဟုတ်တယ်လေ...အဲဒီခွက်က ကိုယ်မှာ ထားတာ"

"ဪ...ရှင့်ခွက်ပျောက်သွားတာပေါ့၊ ဒီလိုလား"

မထုံတက်တေးပုံစံမျိုးဖြင့် ပြန်မေးနေသေးသည် ။ နေမင်းထက် စိတ်ထဲမှာ တင်းသွားရသည် ။ ပြောနေပုံကပဲ သူတောင်းစား ခွက် ပျောက်တာလားဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုး။

ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာ ပဲ...

"ဆောရီးပဲ...ဒါ ရှင့်ခွက်ဆိုလည်း ပြန်ယူလေ၊ ဟေ့... ကော့တေးတစ်ခွက်လောက်"

ခွက်ကို ပြန်တွန်းပေးရင်း နောက်တစ်ခွက်ပင် ထပ်မှာ လိုက် သေးသည် ။ ရှေ့ရောက်လာသောခွက်က တစ်ဝက်လောက် ကျန်နေ သေးသည် ။

မသောက်ဘဲ ကြည့်နေတုန်း သူမ မှာ ထားသောခွက် ရောက် လာသည် နှင့် နေမင်းထက် ခွက်ထဲကို ပြန်ဖြည့်ပေးရင်း...

"အိုကေနော်...ရှင့်ခွက်က အရင်အတိုင်းပဲ ပြန်ဖြစ်သွားပြီ၊ ကျွန်မက ကိုယ်မှာ ထားတဲ့ ခွက် ထင်လို့ "

"ရပါတယ်"

ပြောရင်း ရှေ့က ခွက်ကို ယူသောက်လိုက်သည် ။ ခွက်နှုတ်ခမ်း က ရနံ့တစ်မျိုး ရသဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းနီပျပျ ပေစွန်းနေ သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ဒီမိန်းကလေးကို သူ မမြင်ဖူးပါ။ ဒါပေမယ့် ဖြိုးဝေ ဖိတ်ထားသော တစ်ယောက်ယောက်ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

နေမင်းထက်ကပဲ စကားမရှိ စကားရှာပြီး ပြန်ကြည့်ကာ...

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒီပွဲကို လာတာလည်း ကျေးဇူးပါ ပဲ၊ ဒါ

နဲ့ မင်းက ဘယ်မိဒီယာက..."

စကားအဆုံးမှာ ပဲ နေမင်းထက်ကို ရဲရဲတင်းတင်း ပြန်ကြည့် လျက်..

.

"ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ရှင့်အသင်းရဲ့ အောင်မြင်မှု အတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ် ကိုနေမင်းထက်"

"ဗျာ.."

"အံ့သြသွားလို့ လား...ဒီအသင်းရဲ့ ပိုင်ရှင်အစစ်ကို ကျွန်မ သိနေတာ အံ့သြစရာများ ဖြစ်နေလို့ လား"

"ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တော်တော်များများ မသိ ကြတော့..

."

စကားမဆုံးခင်မှာ ပဲ...

"တော်တော်များများ မသိပေမယ့် ကျွန်မသိတယ်လေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိပင် ဖြစ်နေရသည် ။ သူ့ကို ကြည့်နေ သည့် စူးရှသောမျက်ဝန်းတွေက ရင်ထဲအထိ ထိုးဖောက်မြင်နေသလို မျိုး ခံစားနေရသည် ။ အကြည့်တစ်ချက်နှင့် ပင် တော်တော်ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေတာကို နေမင်းထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝန်ခံမိသည် ။

နေမင်းထက်က ကြောင်အမ်းပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောသဖြင့် သူမ က အကြည့်လွှဲလိုက်သည် ။ ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည် ကို နေမင်း ထက် မငြင်းနိုင်ပါ။

စိတ်ထဲမှာ ပူနွေးပြီး တစ်ခုခု ပြောရန် ကြိုးစားနေစဉ်မှာ ပဲ ဖြိုးဝေ

က အနားရောက် လာပြီး...

"အောင်မာ...မင်းက ငါ့ကိုတောင် မစောင့်ဘဲ ဒီမှာ လာ သောက်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား"

ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်လိုက်ပြီး နေမင်းထက်က...

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ...ဒီလို လူတွေ ရှုပ်နေရင် ငါမနေတတ် တာ မင်း သိသားနဲ့ "

"ထားပါတော့...ငါ့မှာ တော့ မေးခွန်းတွေ ဖြေလိုက်ရတာ အမောပဲ"

"ဒီလောက်တော့ လုပ်ပေးရမှာ ပေါ့ကွာ"

နေမင်းထက်ပြောရင်း ဘေးက မိန်းကလေးကို ဖျတ်ကနဲ ကြည့် မိသည် ။ ရင်ထဲမှာ လည်း ဒိန်းကနဲ ဖြစ်သွားရ၏။ ရီဝေဝေ စိုက်ကြည့် နေသည့် သူမမျက်ဝန်းတွေက နေမင်းထက်ဆီ စူးစိုက်ရောက်ရှိနေ ပြန်သည် ။

နေမင်းထက် ကြည့်နေသော်လည်း အကြည့်ကို လွဲမသွား။ နှစ်ယောက်သား ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့ပြီး အကြည့်တွေ ဝတ်မှုန်ကူးနေမိ သည် ။

နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြည့်ပြီး ဖြိုးဝေက ရိပ်မိသွားဟန် တူ သည် ။ ဘယ်လိုထင်သွားသည် မသိ၊ စကားတစ်ခွန်း ဆိုလာ၏။

"ဪ...မင်းထက် မင်းမိန်းမဆီက ဖုန်းလာသေးလား"

ထိုမေးခွန်းကြောင့် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး...

"အာ...မင်းကလည်း ၊ သူတို့ လမ်းမှာ ပဲ ရှိဦးမှာ ပေါ့"

ပြောရင်း စိတ်က မလုံသလို ဟိုမိန်းကလေးကို ကြည့်လိုက် တော့ သူမက နှုတ်ခမ်းလေးများ ပင် ကွေးညွတ်သွားသေးသည် ။ နေမင်းထက်မှာ ပဲ ခုနက အကြည့်ချင်း ကြည့်နှုန်းနေခဲ့မိသည် ကို အားနာမိပြန်၏။

သို့သော်လည်း မိန်းကလေးက ဘာမှ မထူးခြားပုံမရ။

ဪ...ငါ့ကိုတောင် ဒီလောက်သိနေမှ တော့ ငါ့မှာ မိသားစု ရှိတာလည်း သိနေမှာ ပေါ့။

တွေးရင်း နည်းနည်းစိတ်သက်သာရာရသွားပြီး ခုနက သူမနှင့် အကြည့်ချင်း ပြိုင်ပြီး ခဏတာ ကြည်နူးနေမိတာကိုလည်း ရှက်သွားရသည်။

စဉ်းစားရင်း ဖြိုးဝေကိုပဲ လှည့်ပြောလိုက်၏။

"ဖြိုးဝေ...ဒီမှာ ပြီးသွားရင် တစ်နေရာမှာ သွားထိုင်ရအောင် ကွာ"

ဖြိုးဝေက ခပ်အေးအေးပဲ သူ့ဘက်ကို ပြန်ကြည့်ရင်း...

"အေး...သွားတာပေါ့၊ ဒီပွဲကို ဦးကျော်ကိုပဲ ထိန်းထားခိုင်း လိုက်မယ်လေ"

ဦးကျော်ဆိုတာက အသင်း၏ တာဝန်ခံ အုပ်ချုပ်သူဖြစ်သည်။ နေမင်းထက်လည်း ခွက်ထဲက လက်ကျန် 'ကော့တေး' ကို မော့ချလိုက်ပြီး...

"ကဲ...ဒါဆိုလည်း လစ်ကြမယ်၊ အဲ..ဟိုတစ်ယောက် ခွင့်ပြုပါဦး၊ နာမည်လည်း မသိလို့ ပါ"

ဘေးနားမှ မိန်းကလေးကို လှမ်းပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့အပြောကြောင့် ဆတ်ကနဲ လှည့် လာပြီး မျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်ခု တပ်ဆင်လိုက်ကာ...

"ဪ...ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်မလည်း ပြန်တော့မှာ ပါ၊ ကျွန်မတို့ ကို ဖိတ်တာ ကျေးဇူးပါပဲ ကိုဖြိုးဝေ"

"ဗျာ.."

ဖြိုးဝေ အူတူတူ ဖြစ်သွားရ၏။ ကြောင်အမ်းနေစဉ်မှာ ပဲ...

"သိပ်မအံ့ဩပါနဲ့ ရှင်...ကိုနေမင်းထက်ကိုလည်း ကျေးဇူးပါ။ ကျွန်မက နယူးကလပ် (NEW Club) ဂျာနယ်က မိုးမခပါ"

"ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ ခုမှ ပဲ သိရတော့တယ်၊ ဒီလောက် နာမည် ကြီးနေတာကို၊ ခုမှ ပဲ မြင်ဖူးတော့တယ်"

"အဲ့ဒီလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူးရှင်"

စကားဆုံးတော့ နေမင်းထက်နှင့် ဖြိုးဝေတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည် ။

ထိုအချိန်မှာ မိုးမခက ညှို့အားပြင်းသောအပြုံးတစ်ခုကို ပြုံးပြ ရင်း လှပစွာ ရှေ့က ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

နေမင်းထက် မင်သက်ပြီး ငေးကြည့်နေတုန်း ဖြိုးဝေက ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်ရင်း...

"ဟေ့ကောင်...မျက်လုံးလဲ ကျွတ်ပါသွားဦးမယ်၊ အင်း... မင်းကို သူကြည့်တဲ့ အကြည့်ကလည်း ပြင်းတယ်နော်"

ဖြိုးဝေစကားက အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုး ထွက်နေသောကြောင့် ခပ်အေးအေးပဲ ပြောလိုက်မိသည် ။

"မိုးမခဆိုတာ တော်တော်ဆွဲဆောင်မှု ရှိတာပဲကွ၊ ငါတောင် မျောပါသွားတယ်"

ရှက်ရယ်၊ရယ်ပြီး ပြောလိုက်မိသည် ။ ဖြိုးဝေက...

"ဟေ့ကောင်...မင်းမိန်းမ ခရီးသွားတာ တစ်ရက်ပဲ ရှိသေး တယ်"

နော်"

"ငါသိပါတယ်ကွာ...ဒါကို မင်းက ဖောက်ပြန်တယ်လို့ စွပ်စွဲ ရင်လည်း ငါလက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မျက်လုံးချင်းပဲ ဖောက်ပြန်မိတာပါကွာ၊ သူက စွဲမက်စရာကောင်းလွန်းလို့ ခဏမျောပါသွားတာပါ"

စကားအဆုံးမှာ ဖြိုးဝေက မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ပြော လိုက်သည်။ ။

"အေး...ခဏလေးကနေ တစ်ဘဝလုံး မျောပါသွားမှာ စိုးလို့ ငါပြောရတာပေါ့"

ဖြိုးဝေစကားအဆုံးမှာ တော့ နေမင်းထက်တစ်ယောက် ငြိမ် သက်နေမိသည်။ ။ မိုးမခ၏ မျက်နှာလေး ပြန်မြင်ယောင်မိပြီး ခေါင်းကို သာခါယမ်းမိတော့၏။

လက်ရှိအနေအထားကိုသာ ခေါင်းခါယမ်းလို့ ရပေမယ့် မမြင် နိုင်သည့် ကံကြမ္မာကိုတော့ နေမင်းထက် ရှောင်ရှားလို့ ရမည်လား။

ကံကြမ္မာသည် သူ၏ လိုအပ်ချက်ကို တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဘယ်သူ့ ကိုမှ ငြင်းဆန်ခွင့် မပေးခဲ့တာက ကမ္ဘာဦးအစကပင်ဖြစ်သည်။ ။

*